

SZÁRNYPRÓBA

KOPRIVA NIKOLETT

1996-ban születtem Munkácson. A Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karán tanulok, immár második éve. Viszonylag régóta írok: eleinte gyerekmesékkel kezdtem és volt néhány regénykísérletem. Mostanában legszívesebben prózákat és szabadverseket írok. Akik hatást gyakoroltak és gyakorolnak rám: Charles Bukowski, Allen Ginsberg, Jack Kerouac, Jim Morrison. Kortárs költők közül: Szőke Imre. Az írás mellett grafikával és festéssel is szívesen foglalkozom.

lépések a végtelenbe

*hirtelen ott találtam magam
egy egész tengernyi érzés közepette
habos hullámai bástyaként magasodtak fölém
pár pillanatig csak néztem őket némán
aztán villámcsapásszerűen pofon vágtak
mint mikor az akit csodálva nézel
egyszer csak kezet emel rád és üt egyet
te pedig repülsz csak repülsz párhuzamban a pillanatokkal
és egy számodra teljesen ismeretlen helyen térsz magadhoz
csurom víz vagy szemeid bágyadtan pislognak
felköhögöd a beléd jutott hullám maradványait
és ülsz és nem tudod mit kéne tenned
meredsz a távolba látod a horizontot
de arról fogalmad sincs hogyan juthatnál kicsit is közelebb
hozzá
vágyakozol mégis csupán csak
puszta illúzióként rögződik beléd
így történt akkor is azon a napon
szinte magamon éreztem a hullám tenyerének nyomát
megtelve mindennel a világmindenség összes névtelen
vagy névvel rendelkező érzésével
és
csak meredtem a távolba mert biztos voltam benne*

*valahol a legmélyén ürességet rejt
 nyugalmat
 pusztaságot
 ki akartam önteni mindent de tudtam
 az összeset képtelenség lenne
 mégis
 szép lassan megmozdítottam az egyik kezem
 majd a másikat
 aztán a lábaimat
 imbolyogva de felálltam abban a tudatban
 hogy bármelyik óvatlan pillanatban elveszthetem az egyensúlyt
 és visszaeshetek
 nehézkes vontatott lépésekkel próbálkoztam megközelíteni a távot*

*mögöttem a tenger
 előttem az üresség
 bennem a vágy*

*voltak pillanatok mikor azt hittem újból összeeseek
 vagy mikor olyan göröngyös volt az út hogy
 magam akartam feladni
 néha fellökött a szél
 akkor napokig fekiüdtem egy helyben
 bámultam a holdat a csillagos eget és arra gondoltam
 jó így nekem
 nem megyek tovább
 végül mégis felálltam valahogy
 mintha egy tündér ragadta volna meg a kabátom
 és húzott volna fel*

*hosszú végtelennek tűnő nappalok és éjszakák hetek hónapok teltek el
 folyamatos lépegetésben a cél felé
 de tudom megérte
 egy reggel ott találtam magam a messzeségben
 a hegy csúcsán
 kitisztulva
 üresen mégis érzésekkel
 végignézve azt a napfelkeltét
 mely már oly régen feledésbe merült bennem*

már csak magam előtt...

Változás.

*talán ez az, mi megmarad
örökre*

*a gyertyák sziporkázva égnek a dohányzó asztalon
halk muzsika ringatja a szoba bútorait
a tűz kísértetiesen parázslik a kandallóban
én csak ülök csendben s beléd kapaszkodom
elnyomom a cigarettát
és észre sem veszem hogy már tiszta hamu a szőnyeg
nem törődöm veled
nem számít
most tényleg nem
bár ez nem változtat a tényeken
hogy olyanok vagyunk mint
valami idős házaspár
mondd te ezt akartad?
tényleg ezt?
nem felelsz
némán állsz előttem és meztelen
mert már minden pontodat kívülről ismerem
tudom hogy hol ejthetek sebet benned
aztán faraghatlak újjá
de te minden alkalommal kinevetsz
s azt állítod
tévedek
tévedek
mert emberi
valahogy mégis
az én maszkjaim stabilak tudnak maradni
még előtted is
már csak magam előtt kell
eljátszanom a szerepeket*